

AELIANUS

AELIAN

De Romeinse geleerde Aelianus leefde in de 2e eeuw na Christus (160-230) en is de auteur van een werk dat, als het in het Nederlands zou zijn verschenen, *Over de bijzonderheden van dieren* zou kunnen heten. Het bestaat uit zeventien zogenaamde 'boeken', waarin te hooi en te gras allerlei zaken over alle mogelijke dieren staan opgesomd. Aelianus verzamelde dergelijke gegevens van Griekse geleerden, van wie sommigen - zoals de beroemde Aristoteles - persoonlijke observaties hebben verricht in de natuur, observaties waaraan in de loop der tijd allerlei merkwaardige zaken zijn toegevoegd. Ook over slangen heeft Aelianus veel te vertellen. Als het DTP-bureau een blad-vulling nodig heeft, zult u in de komende afleveringen telkens een kort stukje over slangen uit Aelianus aantreffen. Voor wie geïnteresseerd is in Aelianus' werk: alle stukjes komen uit 'Aelian, *On the characteristics of animals*. With an english translation by A.F. Scholfield. In three volumes. Loeb Classical Library. London, 1971 (I), 1969 (II), 1972 (III).'

Het vergif van slangen is iets wat gevreesd moet worden, maar dat van de cobra is verreweg het ergst. Remedies en antiodoten zijn niet gemakkelijk te ontdekken, hoewel de aandacht van de acute pijn afgeleid en verdreven kan worden. Toch heeft de mens ook een zeker geheimzinnig vergif. Op deze manier is men daar achter gekomen: als je een adder vangt

The Roman scientist Aelian lived in the second century AD (160-230). He is the author of a book that, had it been published in English, probably would have been titled *On the peculiarities of animals*. The work consists of seventeen so-called books in which randomly all kinds of facts on many different animals are listed. Aelian collected these facts from Greek scientists of which some, like the famous Aristotle, had recorded personal observations of animals in the wild. Observations to which, over time, many strange notes were added. Also on snakes Aelian had much to say. Now and again you may find a small piece of information on snakes, taken from Aelian, whenever we need a small piece of text to fill a page in *Litteratura Serpentium*.

The poison of serpents is a thing to be dreaded, but that of the Asp is far worse. Nor are remedies and antidotes easy to discover, however ingenious one may be at beguiling and dispelling acute pains. Yet after all there is in man also a certain mysterious poison, and this is how it has been discovered. If you capture a Viper and grasp its neck very firmly and with a strong hand, and then open its mouth and spit into it, the spittle slides down into its bell and spittle has so disastrous an effect upon it as to cause the Viper to rot away. From this you see how foul can be the bite of one man to another and as dangerous as the bite of any beast.

en haar stevig bij de nek vastpakt, haar bek opent en erin spuugt, dan glijdt het speeksel naar haar buik. Speeksel heeft zo'n rampzalige uitwerking op de adder, dat ze er door wegrot. Hier zie je hoe gevaarlijk de beet van een mens voor een ander kan zijn, zo gevaarlijk als de beet van elk ander dier.

(Aelian, *On the characteristics of animals*. With an english translation by A.F. Scholfield. In three volumes. Loeb Classical Library. London, 1971, II,24)

Een strijd tussen twee Egyptische dieren: de cobra en de ichneumon.... De ichneumon valt zijn tegenstander niet zonder overleg of gehaast aan, maar rolt zichzelf, net als een man die zich verdedigt met al zijn wapens, door de modder en bedekt zichzelf met een hard pantser, waardoor hij een doeltreffende en ondoordringbare verdediging verkrijgt. Maar als hij modder verliest, dan wast hij zichzelf in het water en stort zichzelf, nog steeds nat, in los zand - een list die zijn bescherming zeker stelt in moeilijke omstandigheden - en vervolgt de strijd. Maar zijn neuspunt, die gevoelig is en nogal bloot staat aan de beet van de cobra, beschermt hij door zijn staart te buigen en daarmee de benadering van zijn neus onmogelijk te maken. Maar als de cobra hem kan pakken, dan doodt de slang zijn tegenstander. In het andere geval bijten zijn tanden tevergeefs in de modder, terwijl de ichneumon op zijn beurt een plotselinge sprong maakt, de cobra bij haar nek grijpt en haar wurgt. En de zege is voor degene die de ander het eerst te pakken krijgt.

(Aelian, *On the characteristics of animals*. With an english translation by A.F. Scholfield. In three volumes. Loeb Classical Library. London, 1971, III,22)

(Aelian, *On the characteristics of animals*. With an english translation by A.F. Scholfield. In three volumes. Loeb Classical Library. London, 1971, II,24)

A battle between two animals of Egypt, the Asp and the Ichneumon. . . . The Ichneumon does not attack his adversary without deliberation or rashly, but like a man fortifying himself with all his weapons, rolls in the mud and covers himself with a hard coating, thereby obtaining, it seems, an adequate and impenetrable defence. But if he is at a loss for mud, he washes himself in water and plunges still wet into deep sand - a device which secures his protection in difficult circumstances - and goes forth to battle. But the tip of his nose, which is sensitive and somewhat exposed to the bite of the Asp, he protects by bending back his tail, thereby blocking the approach to it. If however the Asp can reach it, the snake kills its adversary; otherwise it plies its fangs against the mud in vain, while the Ichneumon on the other hand makes a sudden dash, seizes the Asp by the neck, and strangles it. And the victory goes to the one that gets in first.

(Aelian, *On the characteristics of animals*. With an english translation by A.F. Scholfield. In three volumes. Loeb Classical Library. London, 1971, III,22)

